

ปรัมปราคดี

กระบวนวิชาปรัมปราคดีมีเลขรหัสประจำวิชาห้าร้อย จะมีเศษอีกเท่าไรผมจำไม่ได้เสียแล้ว ที่แน่ก็คือเป็นกระบวนวิชาระดับห้าร้อย หมายความว่าสำหรับนักศึกษาหลังปริญญาตรีโดยเฉพาะ นักศึกษาปริญญาแรกที่เลือกเรียนภาษาและวัฒนธรรมเป็นวิชาเอกหรือที่พวกที่เลือกเรียนสาย วิทยาลัย สัมพันธ์ จากภาควิชาเอนกประสงค์ ซึ่งมีหน่วยกิตสะสมไว้แล้วไม่น้อยกว่า 130 ก็อาจจะได้รับพิจารณาให้ลงทะเบียนเรียนวิชา ปรัมปราคดีนี้ได้ถ้าหากอาจารย์ผู้บรรยายอนุญาต ผมจำเหตุการณ์วันแรกที่ผมต้องเข้าไป พบ อาจารย์ (อันที่จริงท่านเป็นศาสตราจารย์ เพราะป้ายที่หน้าออฟฟิศรายงานไว้ว่าอย่างนั้น) เพื่อล่ายเซ็นฉันทุนอนุมัติในฐานะผู้บรรยาย เพราะสถานภาพนักศึกษา ของผมใน ขณะนั้น ยังไม่เข้าชั้น นักศึกษาหลังปริญญาตรี เนื่องจากยังอยู่ในระยะที่มหา วิทยาลัย กำลังทดสอบภูมิปัญญาและสมรรถนะว่าจะมีพิสัย สามารถ อาจหาญพอที่จะเรียนวิชาระดับ ห้าร้อย นี้ได้ หรือเปล่า แม้ว่าผมจะได้ปริญญาแรกมาแล้วจากประเทศโพ้นทะเลก็ตาม

“บันทึกที่ได้อ่านจากท่านสุภาพบุรุษจาก ประเทศไทย ผมเข้าใจว่าคุณคงพูดภาษาสยามเป็นภาษา

มารดาใช่ไหม?" ท่านสละเวลาตลอดทั้งวัน
สัปดาห์หนึ่งออกจากห้องปาก เพื่อเรียบเรียง
ประโยคคำถามภาษาฝรั่งเศส ซด ซ้อย ประโยค นั้น
ท่านพูดฝรั่งได้ชัดถ้อยชัดคำดีจริง ผมนึกชมอยู่ใน
ดวงจิต

"ขอรับ กระผม" ผมตอบท่านด้วยภาษา
เดียวกัน แลละ ย่อมไม่ใช่ภาษาแม่ผมแน่ และ
อีกสัปดาห์ที่ต่อมา ท่านศาสตราจารย์จะพูดว่า
อะไรก็ตาม นั่นก็เป็นเสรีภาพโดยชอบธรรมของ
ท่าน ผมก็มีเสรีภาพที่จะเปล่งวาจาว่า "ขอรับ
กระผม" ทุก ๆ โอกาสที่รู้สึกและเข้าใจว่าเป็นหน
คำตอบท่าน ไม่มากไม่น้อยไปกว่านั้น มันช่างเป็น
สัปดาห์ที่ อุดม สมบูรณ์ ไป ด้วย คำตอบ รับเสีย
จริง ๆ ผมจำระยะเวลาตอนนั้นได้แม่นยำราวกับ
ว่าจดเอาไว้ในสมุด นี่ก็เป็นเพราะว่าผมนั่งประจัน
หน้ากับท่าน และข้างหลังท่านศาสตราจารย์มี
นาฬิกาเรือนใหญ่ยืนอยู่ มันทำเสียงชั่วโมงละ 4
เวลา พอผมผลักบังตาเข้าห้องมันก็ดัง พอผมผลัก
บังตาออกจากห้องมันก็ดัง ในระหว่างที่บังตาไม่
ขยับเพราะแรงผม เจ้ายามชานเวลานั้นก็เก็บปาก
เหมือนกัน

ตอนนั้นพอเอาเบ็นท์เขาใจโตความผมได้รับอนุ
ญาติจากอาจารย์ผู้บรรยายให้ลง ทะเบียน เรียนวิชา

ปรั้มปราศคืนได้ก็แล้วกัน อย่าไปสนใจว่า
ศาสตราจารย์ของผม ท่านจะหยิบกลองยาสูบขึ้นนม
อีก โดยที่มิได้จุดไฟใหม่ อย่างไรก็ตามผมก็ใคร่
จะประชาสัมพันธ์บุษบาครูเสียสักหน่อย บางทีอาจ
จะเป็นประโยชน์แก่เพื่อนร่วมชาติ ที่เผอิญอยาก
เรียนวิชาเดียวกันกับผม ที่นั่นพอใครได้เป็น
ศาสตราจารย์ก็ขึ้นไปจนตาย ไม่ต้องโยกย้ายไป
สอนที่สถาบันไหน ๆ อีก ศาสตราจารย์ของผม
ท่านชอบของนอก โดยเฉพาะของกำนัลจากชาว
ตะวันตก อันนั้นก็อาจจะเป็นเพราะว่าท่านเล่น
ทางบูรพาคดีมากเป็นพิเศษ อะไร ๆ ที่เป็น
ฮาวาย แล้วท่านชอบ (เห็นจะต้องขอร้องท่านผู้
อ่านเสียที่ตรงนี้ ที่อาจจะรู้สึกว่าการสะกด
การันต์ที่มิได้อาศัยอักษรโรมัน) ผมเองก็เป็น
ผลิตภัณฑ์จากตะวันตก ไฉนเลยท่านจะมีความรู้สึก
เป็นอย่างอื่น ปากคอคว้าง ร่ายวันซัดแจ้งอยู่
อย่างนั้น อ้อ ที่สำคัญอยู่ตรงที่ท่านเป็นนักเขียน
เป็นนักเขียนขายดีเสียด้วย ท่านเขียนนิทานก่อน
นอนได้ออฉาวเสมอ ชื่อนี้แหละที่ผมเจ็บใจ ที่ต้อง
กลายมาเป็นวัสดุบำเรอกระเป่า ของท่านนักประ
พันธ์นิทานก่อนนอน หรืออย่างที่เรียกกันในบ้าน
เราว่า เบ็ดไซสะคอดี้ ฟังดูคล้าย ๆ กับว่าจะ
ต้องใช้อุปกรณ์อย่างหนึ่งที่ใช้จับ ปลา มา เกี่ยว ข้อง
กับผักสะทอ อะไร ๆ เทือกนั้น

คุณ ๆ ที่เบนหนักบริสุทธิ์นัยม อาจจะถูกขุ่น
โมโหโกรธาว่าผมทำอักษรวิบัติ เขียนพยางค์ท้าย
ของผลสะท้อนเมื่อสักครู่ โดยอ้างว่า รืออันเล่นลิเก
นั้น สระอินจะอยู่บนเส้นหรืออยู่บนหัวลิงก็มี
เสียงเหมือนกันทั้งนั้น มีรายงานวิจัยเรื่องนี้ปรากฏ
แก่สายตาชาวโลกแล้วว่า เสียง ๗ และ ๘ นั้น
ไม่แตกต่างกัน และไม่สามารถทายได้ด้วยว่า
เมื่อใดผู้พูดจะใช้ ๗ และเมื่อใดจะใช้ ๘ คำใดที่
เมื่อสักครู่ ดูเหมือนว่าเป็นเสียง ๗ และครู่ต่อมา
คำเดียวกันนั้นเองก็ออกเสียงว่า ๘ ระวังการ
ศึกษาไม่ช่วยให้ผู้พูดใช้ ๗ และ ๘ ได้ต่างกัน

ที่พรรณนามายคยาวนักเพียงเพื่อจะชี้แจงว่า
ถ้าจะบัญญัติศัพท์ว่านิทานก่อนนอน ก็ต้องสะกดว่า
เบ็ดไชยะคอกวิ นิมิไชเรื่อง หนอนเซ็น แต่เป็น
เรื่องข้อเท็จจริงที่ได้รับจากรายงานภาคสนาม

ผมเรียนท่านศาสตราจารย์ของผม เหมือน
อย่างที่ได้อรรถาธิบายให้ท่านผู้อ่าน ท่านถูกอกถูกใจ
ใหญ่ที่รายงานวิจัยของคนต่างคำว (ก็คนอย่าง
ท่านศาสตราจารย์นั่นแหละ) เป็นที่ยอมรับของคน
พื้นเมือง (อย่างผม) ที่ท่านไม่ทราบก็คือความ
ประสงค์ของผมที่ไม่อยากค้านเพราะเปลืองลมหายใจ
เมื่อตอบรับเสียสิ้นเปลืองน้อยกว่า จึงเลือกเอา
อย่างหลัง

วันศุกร์เป็นวันทุกข์ของผม เนื่องจากรุ่งขึ้น
ต้องเป็นวันเสาร์แน่ ทงนกระบวนวิชาปรีมปรากฏ
มีเรียนวันเสาร์สิบโมงเช้าถึงเที่ยงสามสิบ สิบโมง
เช้าในฤดูสะปริง (ออกเสียงคำหลังเหมือนมีค
สะปริง) ในประเทศแถบซีกโลกเหนือ นั้น บางวัน
ตะวันเพิ่งจะโผล่ ที่เขียนอย่างนี้มีใช้ว่าแสงสว่าง
หรือความหนาวจะเป็นปัญหา ปัญหาอยู่ที่ต้องหา
อะไรไป ปัดเซ็น หน้าชั้น ทรายละเอียดห่าหก
นาที่ ต้องพูดปากเปล่าก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง ต้อง
สิ่งที่พูดแล้วเป็นรายงานก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง ด้วย
ความเคยชินที่ชอบทำ อะไร แบบ ไฟลน กันนี้ ก็อีก
ปัญหา ถ้าวันศุกร์จับแพะชนแกะไม่ทัน เข้าวัน
รุ่งขึ้นก็ต้องคาลิดาเหลือค้ำข้าวสารกรอกหม้อเพื่อ
ไปเลี้ยงอาจารย์ ตกทุกข์ได้ยากถึงปานนี้แต่ถ้ามี
โครมาชวนไปนอกอีก ไปแน่ นี่ก็เตรียมส่วน
ท้ายรอแรงถีบไว้พร้อมอยู่แล้ว

ถ้าจำไม่ผิดงานชิ้นแรกก็เริ่มแหกตาฝรั่งด้วย
เรื่องบ้านแบ่ง คุณเหมือนจะเป็นตำบลหนึ่งในจ้ง-
หวัดสิงห์บุรี จะเขียนเรื่องตามองถ่าย เกาะกรก
เกาะสาก เขาช่องกระจก เขาก็เขียนกันเสียหมด
แล้ว แล้วฝรั่งนี่ได้ชื่อว่าเป็นดิยะกอลัว แล้วก็
เป็นของแน่ที่จะต้องแหวนดิิด ในสนามของคน
จะยอมแวมมาขายเห็นจะยาก ศาสตราจารย์ของ

ผมทำหนังสือสยามไม่คล่องเท่าผม แต่แกก็อ่านได้
คล่องเท่ากับแกพูด นี่ก็น่าเจ็บใจ เราจะเขียน
ภาษาของเราเพราะ ๆ ให้ท่านอ่าน พุทธชัฏ ๆ ให้
ท่านฟัง ท่านก็ไม่ปรารถนาอ้างด้วยเหตุผลน่าฟัง
ว่า เพื่อนร่วมชนของผมไม่มีใครเข้าใจภาษาไทย
ทุกคนในที่นั้นพอใจที่จะรับทราบสำนวนคุณพระราชา
เหี้ยมบกรวดของผม นี่ถ้าผมเขียนฉันท์เข้าชั้นคุณ
พระราชาเหี้ยมบกรวดคงจะภูมิใจหาน้อยไม่

ปรี๊ดปราณีทานเรื่องบ้านแบ่ง ผ่าน ไป ด้วยดี
ถ้ามักเรื่องบางปะอิน บางนี้อยู่ที่ไหนชาวเราคงรู้
จักดี สาระอันเป็นที่ชอบใจของพรรคพวกในตอน
นั้น อยู่ที่ผมแสดงความคิดเห็นเชิงนี้รักที่ว่าเป็น
แบ่ง ไม่เป็นบางแบ่ง หรือบางปะอิน ไม่เป็นบ้าน
ปะอิน เพราะอัจฉริยะของภาษาไทยไม่ชอบจำเจ
คำคู่แบบนั้นจึงไม่นิยมสะกดด้วยแม่เดียวกัน และที่
เจ็บแสบไปกว่านั้นอยู่ที่ ผมพบ ข้อเท็จจริง ที่ว่า
ปะอิน นั้นวิวัฒนาการมาจาก แบ่ง นั้นเอง ออก
เสียงว่าปะอิน เพราะอยากจะล้อเลียนฝรั่ง เลยทำ
ให้คำไทยพยางค์เดียวกลายเป็นสองพยางค์ไป นี่
เป็นการมองจากแง่ของวิถุคิปป เมื่อเขียนเข้ามา
ให้ใกล้กับสมัยปัจจุบัน อันเป็นสมัยที่เขานิยมถม
คลองทำถนน เพราะเข้าใจว่าการบำรุงรักษาทาง
น้ำเช่นการขุดลอกคลองเป็นการสิ้นเปลืองเงินทอง

มากกว่าเปลี่ยนคลองเป็นถนน นี่ตามทฤษฎี
สามารถแลเห็นได้ว่า เมื่อน้ำมันขาดแคลนแล้ว
คลองจะมีภาษีมากกว่าถนน ตรงที่เรือลอยตาม
กระแสน้ำไปได้โดยมิใช้พลังงานอื่น แต่จะให้รถ
เคลื่อนไปบนถนน โดยไม่มีน้ำมัน ก็เห็น จะต้องใช้
คนเข็น ถ้าหาม้าแข่งแก ๆ มาลากไม่ได้ และนี่ก็
เป็นที่มาของปรี๊ดปราณีเรื่องถัดไป

จากบ้านแบ่งมาบางปะอิน ทางที่สะดวกเห็น
จะเป็นทางเรือ เพราะคงจะไม่มีใครหาญพอที่จะ
ถมแม่น้ำเจ้าพระยาให้รถวิ่ง เพราะจะมีผู้เดือดร้อน
ถึงร้อยละหกสิบ ในข้อที่ไปตัดเส้นโลหิตใหญ่ของ
กสิกร เมื่อกระดูกสันหลังกลอนแคลนเสียแล้ว ก็
ยากที่จะทรงตัวอยู่ได้โดยมิต้องอาศัยไม้เท้า อย่างดี
จากต่างประเทศ นี่เองที่เป็นมาของ *ขนมปัง* เรา
ไม่เรียกว่า *บ้านปัง* ตามทฤษฎีไม่ชอบความจำเจ
เพราะการอยู่บ้านนั้นถือกันว่าไม่ได้ ไม่ทันสมัย
เหมือนอยู่ *อาพาดเม้น* จะว่า *บางปัง* ก็ขัดกับ
ทฤษฎี อีกทั้งยังหา *บาง* ไม่ได้อีกด้วย เนื่องจากผู้
คนพากันถมที่หน้าระดับน้ำทะเลกันอยู่ทุกเมื่อเชอ-
วัน อันที่จริงแล้ว ถ้าจะใช้ว่า *ถนนปัง* ก็น่าจะดี
กว่า ตอนนั้นขอให้เป็นที่หน้าท่งของ *คุชฎี* บัดนี้
ไม้ดีไฟ ทฤษฎีเอาเอง

รีตบรปอตสามชั้นแรกของผม เรียกได้ว่า
ต่อเนื่องกันเป็น *พีวี* แสดงความสัมพันธ์อันใกล้ชิด
ระหว่างศัพท์ว่า *แบ็ง* *ปะอิน* และ *บั้ง* ส่วน
พยางค์หน้า^๕นั้นขึ้นอยู่กับแหล่งผลิตครั้งแรก ถ้า
โรงงานอยู่ใกล้^๕น้ำก็เรียกว่า *บวง* ดังนั้นเป็นต้น และ
ที่เรียกว่า *ขนมบั้ง* ก็คงจะกร่อนมาจากว่า *ขนม
แฉะแบ็ง* ดังจะเห็นได้จากในสมัยเลี้ยงเด็กโดย
ชาวค บางคนเรียกนมผงว่า *แบ็งนม* ในเมื่อข้างและ
ม้าและวัวและควาย กลายมาเป็น *ข้างม้าวัวควาย*
ได้ นมและแบ็งจึงเป็นนมแบ็ง แล้วก็กลายเป็น
นมบั้ง เมื่อการสีกกร่อนถึงจุดอิมตัว พยางค์แรก
ก็เลยลดรูปประลง

มาถึงตรง^๕นี้ทุกคนคงแลเห็น เกรือ ญาติ ของ
บ้านแบ็ง บางปะอิน และขนมบั้งได้^๕ อื่น
ศัพท์ว่า *ปะอิน* นี้คำเขียนด้วยอักษรโรมันแล้ว
ออกเสียงให้เป็นฝรั่ง เสียงก็จะไม่ไกลจากแบ็ง
หรือ บั้ง มากนัก นี่เป็นเพียงแต่มองจากมุมของ
ภาษาอย่างเดียว ถ้าจะมองจากข้อเท็จจริงในธรรม
ชาติ ขนมบั้งก็ต้องทำจากแบ็ง คนที่เชื่อว่าชาว
บ้านแบ็งยังชีพอยู่ได้ เพราะ มีผี มือใน การ ทำแบ็ง
เหมือนกับที่เชื่อว่าบางแกมี *ต้นแค* มากกว่าคนแก่
ก็ต้องเชื่อว่าที่บางปะอิน มีโรงงานผลิตขนมบั้ง
อย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อได้ยินเสียงคนผลึกประตูบ้านเข้ามา ผม
ก็เงยหน้าขึ้นจากกองหนังสือพิมพ์ รายวัน และราย
สัปดาห์ฉบับวันอาทิตย์ที่ลุ่มอยู่ตรงมุมที่ถูกแดดใน
ห้องนั้น ปล่อยให้สาวงามยืนต่างชายัมกางร่มที่มี
แต่โครงอยู่บนปกหนังสือวิทยสาร *มือบ้อยอันดี*
เกืออยู่อย่างนั้น หญิงม่ายเจ้าของบ้านที่ผมเช่าห้อง
อยู่นั้นเอง ยายคงเพิ่งกลับมาจากวัด ผมไม่อาจรู้
ได้ว่าเมื่อสัก 65 ปีก่อนโน้น แตนค์เล็กใจดีคนนั้น
อาจจะมื่อชีพเป็นนางแบบบ้างก็ได้ ทรวคทรง
องค์เฒวของยาย หากหักเอาความเหี้ยมของพิว
พรรณและรวิรอยของเวลาที่ หลบอยู่ ข้างใต้กระทิ
ประเทืองโฉมออกเสียแล้ว ปรับเสียหน่อยด้วย
จินตนาการ ยายก็พอเป็นคาราหน้าปากได้เหมือน
กัน

“อรุณสวัสดิ์เปรตที่รัก เข้าวันนี้อากาศอบ-
อุ่นขึ้นนะกะ” ผมพยักหน้ารับแล้วก็นึกสะอึก ที่ชื่อ
โรมันไน ของผม สิบเดือนเศษมาแล้วที่นาย
พรศ จากเมืองไทยกลายมาเป็น เปรตในเมือง
ฝรั่ง เนื่องจากมีความจำเป็นที่จะต้องสะกดชื่อ
ของตนด้วยอักษรอังกฤษ นึกเข้าข้างตนเองอยู่
ตลอดเวลาว่าอันนามนั้นสำคัญไฉน จะเรียก
กุหลาบว่า *รดี* หรือ *ไวซ่า* มันก็คงจะต้องเป็น
ดอกไม้หอมที่ห่างนามเสียมิได้วันยังค่ำ

“ใช่แล้วครับ” ผมส่งเสียงประกอบอาการ
เคลื่อนไหวของใบหน้า “วันนี้ท่านที่วัดคงบอก
ทางสวรรค์เช่นเคย กระมัง” “ก็อย่างนั้น”
ยายว่าพลางตอดคางมือ เมื่อผมเข้าไปช่วยแกะออก
เสื้อคลุมออกแขวน “นี่คนหนักนอนไม่หลับ
อีก” ผมตึงคอ ผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเมื่อไปฟัง
เทศน์แล้วกลับมานอนไม่หลับ ทำไมถึงได้ไปวัด
ทุกอาทิตย์ มีอยู่อย่างเดียวที่บริการโทรศัพท์ ช่วย
อะไรไม่ได้ คือฟังเทศน์ทางโทรศัพท์ ปกติยาย
เดินแห่กระติ้ว ของผมแกขอจากบ้านสัปดาหฺลละ
ครั้งเดียวเพื่อไปวัด เพราะโทรศัพท์สนองความ
ต้องการแก่ได้ทุกอย่าง ตั้งแต่จ่ายตลาดไปจนถึง
ตามช่างมาแต่งขนเจ้าเล่ห์ สุนัขพันธุ์ปักกิ่ง นก
แสนชวนต้วนัน มันทึดยายแจ อาทิตย์หนึ่งห่างกัน
ไม่ถึงสองชั่วโมง ตอนที่ยายออกจากบ้านแล้วขัง
มันไว้ในห้องนอน

“ไม่แน่นะคะเปรตชา” ม่ายสาววัยไกลไม่
เห็นด้วย “นิทานก่อนนอนคืนนี้ เป็นรายการของ
ฝักจากเมืองไทย” เธอรายงานรายการรอบดึก
ของทีวีทางสาย “เมืองไทยนี้เป็นประเทศของ
คุณไม่ใช่หรือคะ หรือคุณมาจากไต้หวัน” บัวย-
การจะให้ความรู้ทางภูมิศาสตร์แก่คนแก่ ถึงขั้นนั้น
ไต้หวันนั้นเป็นเกาะ แต่ไทยแลนด์เป็นคาบสมุทร

ซึ่งต่างก็อยู่ในทะเลเดียวกัน แต่คนละที่ ผมทบทวน
ความรู้เดิมอยู่ในใจ เพราะฉะนั้นคนไทยกับ
คนไต้หวันมีที่มาต่างกันแน่

อันที่จริงผมดูทีวีก็เห็นได้ชัดเจนนี่ ถ้าเปิด
ทีวีสีผมก็แลเห็นสี่ครบตามดะเปกคำ แต่หูผมซึ
ไม่เก่งเหมือนตา ทั้ง ๆ ที่ต่างก็มีจำนวนสองเท่า
กัน ถ้าไม่ใช่รายการชาติแซปลินแล้ว ผมดูไม่เห็น
ชั้นเลย จะว่าหูไม่ตึกก็ไม่ถูกอีกนะแหละ ก็ผมฟัง
ทีวีไทยทางอากาศได้ยินชัดเจนนี่ ด้วยความอยาก
ชมรายการของฝักเมืองไทย ตามเวลาของราย-
การนิทานก่อนนอน ผมจึงจะยอมทนเสียเวลาเพื่อ
หาความรู้ตึกที่ ปะเหมาะเคราะห์ดีอาจจะได้วัสดุ
มาเขียนให้อาจารย์วันศุกร์หน้า เพื่อวันศุกร์จะ
เป็นวันสุขได้บ้าง รายการของฝักจากเมืองไทย
เป็น เดวิด ต่อกัน สี่ครั้งครบรอบในหนึ่งเดือนพอดี
เพราะต้นปีหน้านั้น คนสำคัญ จากตะ วันตก จะไป
เยือนประเทศหนึ่งในตะวันออกเป็นครั้งแรก ภาย
หลังสงครามโลกครั้งสุดท้าย บริษัทโทรทัศน์
หลายแห่งจึงจัดให้มีรายการปีแห่งไมตรี นานาชาติ
ขึ้น ประเทศของผมก็เป็นหนึ่งในนานาชาตินั้น
เหมือนกัน

“เชื่อไหมครับ ผมสามารถเอาได้ว่า เป็ด-
ไช้ดะคอดี ที่คุณจะได้ชมในคืนวันอาทิตย์หน้า

จะเป็นเรื่องอะไร” ผมถามคุณเจ้าของบ้านเมื่อได้
ชมรายการบันทึกต่อกันมาสองสัปดาห์แล้ว

“อะไรละคะ?” เธอซักโดยไม่ยอมวางมือ
จากการลูบหัวหมาซึ่งซุกหน้าอยู่ในคอก

“ขนมปัง ผมตอบ”

“คุณพระช่วย เปเรตชาย ใจก็ อึกแล้ว”

“จริง ๆ ครับ” ผมพูดอย่าง ซื่อสัตย์

“ถ้าผมทายผิด ผมยินดีจ่ายค่าเช่าโทรศัพท์เดือนนี้
แทน” เธอมองผมด้วยหางตา เห็นจะเกรงไปว่า
ปลายนิ้วของเธอจะไปเกาะเอานัยตา ข้างใด ข้าง
หนึ่งของเจ้าสุนัขตัวโปรดเข้า

พอถึงเวลานั้น ผมก็เลี้ยงไปทำอย่างอื่นเสีย
เช้าวันรุ่งขึ้น ยังไม่เห็นได้ตีหมาแพ่ก่อนรับตาราง
สอนวันจันทร์เลย แฉกแฉกใจ ของผมก็โผล่เข้า
มาบอกจากประตูห้องรับประทานอาหาร พร้อมกับ
กับกล่าวอรุณสวัสดิ์ตามธรรมเนียม

“เปเรต คุณมีทิพย์จักษุจริง ๆ นะแหละ
เมื่อคืนนี้รายการนเรื่อง ขนมปัง”

ผมวางถ้วยกาแฟเหมือนตกใจ แต่ที่จริง
แค่ต่างหาก แค่นึกว่าบ้านของตัวต้องกลายมา
เป็นวัสดุทำเรือกระเป่า ของ ท่าน ศาสตราจารย์ไป
ท่านเอาความคิดของเราไปขาย

ผมยิ้มแทน ๆ “คุณคงตั้งใจที่ไม่ต้องจ่ายค่า
โทรศัพท์” ม่ายสาววัยใกล้เคียงให้

“พินกันอีกจะครึ่งใหม่ ลูซี่” ผมเรียกชื่อ
แรกของเธอเพื่อเอาใจ “คราวหน้าผมชนะ คุณ
จะต้องซื้อตัวเครื่องบินไป กลับ ให้ผมไป เที่ยววัน
อีสเตอร์ที่ลิตกแชมเบิร์ก”

“ตกลง ค่ะเปเรต” ลูซี่ยิ้มกว้าง พร้อมกับ
ยื่นมือเหี่ยวมาตบท้ายผมของผม

“รายการของฝากจาก เมือง ไทย ชุด ชุดท้าย
เรื่องลูซี่ไม่แล แสดงตำนานของตำบลหนึ่งในจัน
ทวัตภาคใต้ของไทย” ผมพูดแล้วเม้มปากไว้เป็น
ห้ามล้อ

ที่ผมไม่ไปเที่ยววันเทศกาลอีสเตอร์ ที่ลิตก-
แชมเบิร์ก ไม่ใช่เพราะผมไม่ได้ตัวฟรี แต่ผมรับ
ตัวฟรีนั้นไม่ได้มันไม่ยุติธรรม การนำเอาข้อเท็จ
จริงที่ตนรู้อยู่แก่ใจแล้วไปขายผู้ไม่รู้ เป็นการเอา
เปรียบกันอย่างไม่ชอบด้วยเหตุผลทั้งมวล ยายแก่
ก็กระซิบกระซาบให้ผมรับตัวนั้น เรื่องมันถึงได้ออ
ฉาว เมื่อผมเล่าเรื่องกระบวนการวิพากษ์ปรีชาคดีให้
ฟัง ว่าของฝากจากเมืองไทยเป็นผลงานจากการ
บ้านของผมทั้งนั้น

หมายเหตุ ปรีชาคดีเรื่องลูซี่ไม่แล ยังมีได้ถ่าย
ออกมาเป็นสยามพากย์ในขณะนี้ หาก
มีผู้สนใจและหาโอกาสอันควรได้ ก็
จะนำมาเสนอ — — — ผู้เขียน

□ อ. 1150